

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๙๔/๒๕๖๐

ศาลแพ่ง

ศาลปกครองนครศรีธรรมราช

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คดีนี้เป็นที่เอกชนยื่นฟ้องกรมป่าไม้เป็นจำเลย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ย เห็นว่า เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้สืบเนื่องมาจากโจทก์กล่าวอ้างว่าเจ้าหน้าที่ป่าไม้ได้ร่วมกันบุกรุกเข้าไปรื้อถอนผลอาสินที่ปลูกไว้บนที่ดินพิพาท ซึ่งเจ้าหน้าที่ป่าไม้และเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติได้มีการเดินสำรวจและกันพื้นที่ที่ชาวบ้านได้ทำประโยชน์อยู่ก่อนออกจากพื้นที่ที่จะประกาศเป็นเขตอุทยานแห่งชาติ โจทก์จึงได้เข้าครอบครองเป็นเวลากว่า ๔๐ ปี แต่จำเลยอ้างว่าการที่โจทก์ไม่ได้ยื่นคำร้องเป็นหนังสือต่อนายอำเภอเพื่อสงวนสิทธิการครอบครองและทำประโยชน์ จึงถือว่าเป็นการสละสิทธิหรือประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ดังนั้น การที่ศาลจะมีคำพิพากษาตามคำขอของโจทก์ได้นั้น จำต้องพิจารณาให้ความเสียก่อนว่า ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินซึ่งโจทก์มีสิทธิครอบครองตามที่กล่าวอ้างหรือเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ กรณีจึงเป็นคดีที่โจทก์ขอให้รับรองคุ้มครองสิทธิในที่ดินพิพาทเป็นสำคัญ อันเป็นคดีเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม